

ност. Естествено, всъки не може да бжде източникъ на нови идеи: всички не сж надарени съ еднакви способности да проникватъ въ историческитѣ и общественни движения и да правятъ самостоятелни дедукции. Мнозина талантливи писатели усвояватъ чужди идеи, но онова, което е тѣхно лично достойнство, то е трудътъ, който употребяватъ, за да усвоятъ извѣстни идеи, способността да ги разбератъ въ тѣхната сжщностъ, и начинътъ да ги прѣдаватъ на съврѣмниците тѣ устно или писмено. Безъ съмнѣние, това ако не е „величие“, равно на онова, което иматъ въ историята на науката Нютонъ, Кювие, Дарвинъ, Марксъ и други, е „величие“, което иматъ, напримѣръ, Хекелъ, Кауцки, Плехановъ и други талантливи послѣдователи на единъ или другъ отъ горнитѣ философи. Ботйовъ има ли „величието“ на послѣдователитѣ?

Но ние ще напуснемъ тая тема.

Защото, за г. Страшимировъ „величието“ има по-другъ смисълъ, а „величието“ на Ботйова, у когото ако речешъ да отбрулишъ „идеята“, ще разрушишъ поезията, трѣбва да се прѣвърне въ една фикция. Слушайте: „Нашитѣ нужди, продължава г. Страшимировъ, сж сега по-други, и затова литературата може да търси нови пѣтища. Политическата поезия на Ботйова, като раздухваше народната гордостъ и възпитаваше духоветѣ въ високи патриотически възжеления, отвлече вниманието на едно поколѣние отъ грижитѣ за интимно, домашно възпитание.“

Тогавъ?

Долу идеитѣ!

„Не може да се прѣмълчи — казва г. С. —, че повърхностното подражание на Ботйовия идеализмъ е дало горчиви резултати и дава до послѣдно врѣме. Младитѣ хора у насъ се отдаватъ лесно на идеалнитѣ пориви на миналото и забравятъ да мислятъ и за вжтрѣшно съврѣшенство“. Г-нъ С. се докосваше до единъ